

ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ακέραια ελπίδα και θεμελιωμένη αισιοδοξία

Με τον ρεαλισμό της ανατροπής μπορούμε να ξηλώσουμε την μνημονιακή βαρβαρότητα

Ποτέ άλλοτε τις τελευταίες δεκαετίες ο λαός μας, τόσο συμπίεσμένος κοινωνικά, την ώρα που μπορεί να «ξεσπάσει», την ώρα που μπορεί όχι μόνο να τιμωρήσει, αλλά πολύ περισσότερο να διεκδικήσει «το μερτικό του απ' τη χαρά», το μερτικό του από την ακέραια ελπίδα, πέφτουν όλοι πάνω του για να σπείρουν την ηττοπάθεια, την απογοήτευση, μοιράζοντας κάλπικες υποσχέσεις και ακρωτηριασμένες ελπίδες – ληγμένες αυταπάτες.

Σαμαράς και Βενιζέλος κάνουν ενέσεις τεχνητής αισιοδοξίας, αλλά το μέλλον που μας υπόσχονται και το βαφτίζουν ανάπτυξη είναι με μισθούς και συντάξεις πείνας, μόνιμη υψηλή ανεργία, ξεπουλημένο το δημόσιο πλούτο και αγοραία τα βασικά κοινωνικά δικαιώματα (παιδεία, υγεία, πρόνοια), υπό διαρκή εξουτελιστική επιτήρηση από την ΕΕ, με τη δημοκρατία και την λαϊκή κυριαρχία σε μόνιμη υποθήκευση στους δανειστές και το κεφάλαιο. Το μέλλον που μας τάζουν έχει όλα τα σημάδια του απαίσιου παρόντος τους. Η ελπίδα που πουλούν δεν έχει μεγαλύτερη αξία από τα 500άρικα που μοιράζουν.

Από την άλλη, ο ΣΥΡΙΖΑ μεταλλάσσεται ταχύτατα σε Αριστερά των ψαλιδισμένων ελπίδων και του μικρότερου κακού, του «δεν πάει άλλο» και όχι του «να πάει αλλιώς». Στρέφει πια το κεφάλι όχι μόνο στους πολιτικούς στόχους ενός προγράμματος αντικαπιταλιστικής ανατροπής (μονομερής κατάργηση μνημονίων και δανειακών συμβάσεων, παύση πληρωμών – διαγραφή του χρέους κλπ), αλλά ακριβώς γι' αυτό και στα ζωτικά αιτήματα των εργαζομένων και του κινήματος, όπως η κατάργηση των περικοπών σε μισθούς και συντάξεις και επαναφορά τους καταρχήν στα επίπεδα του 2010 ή η κατάργηση όλων των χαρατσιών στις λαϊκές οικογένειες.

Αλλά και το ΚΚΕ, από άλλο δρόμο, καταλήγει επίσης σε μια απόρριψη των δυνατοτήτων ανατροπής, υπερτονίζει τη γενική αλήθεια πως εντός του καπιταλισμού θα συνεχιστεί η εκμετάλλευση, χωρίς να ενδιαφέρεται να ανιχνεύσει πως θα γίνει η ανατροπή. Αρνούμενο να συμβάλει προγραμματικά και αγωνιστικά σε ένα κίνημα αντικαπιταλιστικής ανατροπής, που θα ανοίγει το δρόμο για την επαναστατική ανατροπή του συστήματος. Καταλήγει κι αυτό, από άλλο δρόμο, στην ηττοπάθεια και στην αναμονή.

Απέναντι στην ματαίωση της ελπίδας (ΝΔ - ΠΑΣΟΚ), απέναντι στον ακρωτηριασμό της (ΣΥΡΙΖΑ), μέσα σε αυτό το δάσος των μισοπεθαμένων ελπίδων, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάνει πάλι την ...ανταρσία της, καθώς δεν είναι η δύναμη που κυρίως λέει τι δεν μπορεί να γίνει, αλλά τι μπορεί να γίνει και πως. Δεν είναι η δύναμη που περιγράφει την καταστροφή (αυτή την ξέρει καλά ο λαός, η αντικαπιταλιστική Αριστερά πρέπει να φωτίσει τις αιτίες) αλλά η δύναμη που σηκώνει ψηλά την σημαία της ακέραιης ελπίδας, της θεμελιωμένης αισιοδοξίας και του ρεαλισμού της ανατροπής.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελείται από αγωνιστές που είναι βαθιά μέσα στον κόσμο της εργασίας και της νεολαίας. Δεν ασκείται σε ονειροφαντασίες, γι' αυτό και δεν πρόκειται να υποκύψει σε παραμυθίες για μια άλλη Ευρωπαϊκή Ένωση ή για κατάργηση των μνημονίων εντός της ΕΕ. Γνωρίζει καλά πως χωρίς την

στρατηγική στο τιμόνι, χωρίς μια άλλη προοπτική απελευθέρωσης του κόσμου της εργασίας, για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στους εργαζόμενους, κανένα ταξίδι ανατροπής δεν ξεκινά. Αλλά και πως κάθε ταξίδι θέλει τον χάρτη του, ένα πολιτικό σχέδιο ανατροπής.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανοίγει τη συζήτηση γι' αυτό το σχέδιο, που δεν ταυτίζεται με μια διαφορετική κυβερνητική διαχείριση εντός του ίδιου πλαισίου. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καταρχήν ξεκαθαρίζει ποιους έχουμε απέναντί μας (κεφάλαιο, ΕΕ, ΔΝΤ, αστικός πολιτικός συνασπισμός εξουσίας, φασίστες) και όχι απλά οι Σαμαράς, Βενιζέλος, Μέρκελ. Όχι για να παραλύσουμε, αλλά για να αναβαθμίσουμε τα όπλα μας. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρωματίζει την ανατροπή, όχι με το γκρίζο των υποχωρήσεων κάθε επίδοξου σωτήρα του λαού, αλλά με τις ανάγκες του ίδιου του λαού, με τις αναγκαίες τομές και ρήξεις. Θα σπάσουν αυγά για να φάμε ομελέτα. Κι αυτό δεν είναι μόνο η πτώση της κυβέρνησης Σαμαρά - Βενιζέλου.

Το σημείο της ρήξης με την ΕΕ είναι κρίσιμο. Όποιος επιδιώκει τη σταθερότητα εντός ΕΕ (Σαμαράς, Βενιζέλος), τη σωτηρία εντός ευρώ (ΣΥΡΙΖΑ) ή το απαραβίαστο της ένταξης σε ευρώ και ΕΕ (ΔΗΜΑΡ, Ποτάμι, ΑΝΕΛ κ.ά.) δεν έχει σκοπό να καταργήσει και να υπερβεί τα μνημόνια και την άγρια επιδρομή κατά του λαού και των εργαζομένων. Το δίλημμα έχει τεθεί: Μέσα στο ευρώ και την ΕΕ με μνημόνιο για πάντα ή άλλος δρόμος χωρίς χρέος και μνημόνια, με έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ;

Ποιος θα απαντήσει αυτό το δίλημμα; Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν παριστάνει τον σωτήρα, ούτε τον εργολάβο της απελευθέρωσης. Είναι η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι νέοι, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι φτωχομεσαίοι αγρότες που μπορούν. Όχι όπως είμαστε, αλλά όπως μπορούμε να γίνουμε. Ένας οργανωμένος λαός, ένα νέο εργατικό λαϊκό κίνημα και μια άλλη Αριστερά, ανατρεπτική, αντικαπιταλιστική και ενωτική μπορούν να ανοίξουν το δρόμο. Αυτά είναι τα δικά μας «υπουργεία», χωρίς καμία υποτίμηση στην ανάγκη πολιτικής αλλαγής, η οποία μάλιστα δεν θα περιορίζεται στην κυβέρνηση, αλλά θα αφορά το σύνολο της εξουσίας.

Αυτές είναι και οι δικές μας υποσχέσεις. Όχι μόνο πως θα βρισκόμαστε στην πρώτη γραμμή των αγώνων, αυτό είναι "δεδομένο" αλλά όχι αρκετό πια. Στις 26 Μάη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να είναι πιο δυνατή για να πάρει νέα ώθηση η προσπάθεια αντεπίθεσης ενός νικηφόρου κινήματος (με τη συμβολή της κοινής δράσης της μαχόμενης Αριστεράς), που θα οδηγήσει σε ήττα και πτώση την κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου (που θα είναι βαθιά τραυματισμένη από τις εκλογές, αλλά δεν θα πέσει μόνη της), θα μπλοκάρει τα αντιδραστικά μέτρα και θα διεκδικεί - επιβάλλει - κερδίζει θετικές αλλαγές προς όφελος του λαού.

Ταυτόχρονα, η δυναμική που εκφράστηκε στα περιφερειακά και δημοτικά σχήματα της ανατρεπτικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με την πραγματική συμπόρευση 2.200 περίπου υποψηφίων από διάφορα ρεύματα της εκτός των τειχών Αριστεράς, δημιουργεί ευνοϊκούς όρους για να προωθηθεί με νέα ορμή το αίτημα μιας άλλης Αριστεράς, που δεν θα είναι κατοικίδιο του συστήματος, αλλά δύναμη ανατροπής.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 11.5.2014